



PERIÒDICH SATÍRICH,

*humorística, de costums i literària*

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

**2** QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20  
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.  
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.



MODEST URGELL.

Quan vejin un gran paysatge  
poètic, dols, inspirat,  
plé d' una llum misteriosa  
que inunda la immensitat,  
no cal que busquin al marje  
la firma del nostre Urgell;  
sense allargar més l' exàmen,  
ja poden jurarho: es d' ell.

LO BIGOTI DE 'N FIDEL.

I.

Quinze anys escassos, estatura regular, cara oval, color sà: vels'hi aquí las senyas personals de 'n Fidel.

Dificilment se trobarà un jove que en la edat que tenia llavors lo nostre héroe, no s' haja fixat en lo cervell una caboria ó altre.

Y 's comprén perfectament. Nos trobém llavors com qui diu en lo portal de la existencia, y atrets pèl ruido estrepitós que sentím á la part de dins, comensém á forjarnos mil ilusions sobre lo que probablement deu haverhi en aquest món hont aném á entrar.

L' ideal de la felicitat, que neix en nosaltres tant bon punt rebém las primeras nocions de la vida práctica, adquireix formas distintes segons la capacitat ó 'l temperament de cada individu.

Introduhint lo nas pèl portal que se 'ns presenta al davant, peguém llambregada y 'ns fixém á l' etzar en qualsevol objecte. Y aquella primera impressió, ràpida, viva é inexplicable se 'ns graba en la memoria, exercint sobre 'l resto de la nostra vida una influencia poderosa y avassalladora.

Tot depén de las circumstancias que rodejan aquest suprem instant de misteriosa revelació.

Sembla que fins aquí, tot aixó que vaig dihent no tèn res que véure ab la historia del bigoti. Están completament equivocats.

Si 's fian de las apariencias sempre errarán los seus judicis y s' exposarán á passar la vida formant conceptes falsos, reformantlos després y cantant palinodias de nit y de dia...

Tornant á lo que deya, hi ha joves que al pegar sobre 'l món lo primer vistasso intel·ligent, se 'n adonan d' una parella d' enamorats que en recó

mès ó menos amagat s' están fent protestas d' amor, y aquells joves comensan á creure's que á la terra hi venim per estimar á las donas.

Altres donan la primera mirada sobre un regiment en marxa, y 's fan l' ilusió de que la missió del home es empunyar un fusell y tirar tiros á tort y á dret.

Altres obran los ulls á la vida positiva tot passejantse pèl Parque ó per qualsavol altre passeig, y arriban á convences de que la felicitat estriba en donar voltas dintre una carretel-la, mirant als infelissos que van á péu.

En Fidel ¡lo que son las cosas! va sentir lo toch d' aquest dit providencial que 'ns tréu la vena dels ulls, mentres li tallavan los cabells, y mirant als concurrents majors d' edat que hi havia en aquell moment á la barberia, va imaginar-se que la suma més gran de felicitat que pot alcansar un home es portar bigoti.

¡Qué tall! ¿van comprenent? ¿veuen com, de mica en mica, hem arribat á puesto?

Si senyors; tenir bigoti: aquest va ser l' únich ideal que desde aquell dia va bullir en lo cervell de 'n Fidel. Y aixís com Arquímedes demanava un punt d' apoyo pera remoure 'l món, en Fidel va posarse á demanar un bigoti, convensut de que tenintlo ja ho tindria tot.

Y reparin de pas un' altra particularitat que acompanya casi sempre 'l comens de totas las existencias. Regularment l' home tè la gracia de aspirar á lo que més difícil li es. Los pobres d' esperit voldrian acometre grans empresas; los poch favorecuts per la fortuna desitjarían tractarse com á prínceps, y 'ls més calcamals y menos graciosos no tenen altra dèria que dedicarse á las lutas del amor.

En Fidel, que tenia 'l llabi superior més pelat que la palma de la má, sense vestigis ni síntomas de pels, va fundar totas las sèvas ilusions en la possessió d' un bigoti respectable.

¡Cápritxos incomprensibles de la naturalesa!

¡Quántas y quántas horas va passar l' infelís davant del mirall, esperant ab anhelosa ansietat l' aparició del bigoti!

En Fidel havia llegit, no sabia ahont, que en virtut d' una atenta y perspicias observació, hi ha hagut personas que han vist creixe las plantas...

—¿Per qué, deya ell, no haig de véure jo com apunta, cóm neix y cóm se desarrolla 'l mèu bigoti?

Pero passavan los días y las senmanas y 'ls mesos y res: lo sèu llabi superior continuava blanch, desert, solitari, sense la més petita senyal de germinació capilar. Si era cert que la llavor hi era, també semblava cert que no grillava.

A tothom interrogava sobre l' assumpto, á tothom demanava consells pera véure realisats los sèus afanys com mes aviat millor. L' un li recomanava l' oli d' aglans; l' altre fregas de pomada canforada; l' altre... ¡que sè jo! verdaderas atrocitats.

Lo barber, després d' una desesperada resistencia, perque 'l bon home no sabia per hont posar'hi, va avenir-se á afeytarlo, per véure si estimulant la epidermis ab lo rosse de la navaja, lo bigoti 's deixaria convence y treuria 'l cap.

¡Treball inútil! Lo suspirat adorno 's feya sòrt á totas las indirectas, y semblava disposat á permaneixre enterrat per *in saecula saeculorum*.

En Fidel tenia ja dinou anys. Ja n' havia pas-

sat quatre entregat á aquella lutxa titánica entre la persuassiva navaja y 'l testarut bigoti!

Cada dematí, ja se sabia, lo primer pensament de 'n Fidel era corre al mirall per véure si durant la nit havia ocorregut alguna novetat pèls vols de la sèva boca.

Y, com que *pobre porfiado saca mendrugo*, un dia, dia memorable, dia felís, en Fidel va tenir la inmensa satisfacció de véure coronats los sèus desitjos: lo sèu llabi superior s' havia ennegrit. Lo pollet havia trencat la closca: 'l bigoti 's disposava á sortir al exterior.

No va donar ab tanta alegria Colon lo crit de *¡terra!* al véure per primera vegada las montanyas d' América, com en Fidel va saltar, en camisa encara, per tota l' habitació, cridant:

—¡Ja tinch bigoti!—

## II.

Desde llavors fins avuy han passat quinze anys més: de manera que 'n Fidel tè ja la friolera de trenta quatre anys.

Los que 'l coneixen y saben aquesta historia, no poden menos de riure y ferli alguna alusió epigramática, quan lo veuen encara ab la mateixa fisonomia infantil de quan tenia quinze anys, net de cara, ab lo llabi superior perfectament libre de pelussa.

Perque han de sapiguer que en Fidel no tè ni 'l més petit senyal de bigoti ni 'n tindrà may.

—¡Y donchs! ¿y aquell que li va comensar á neixe á la edat de dinou anys?

—¡Pobre xicot! ¡Bon bigoti va tenir! Aquella negror no va ser res de lo qu' ell se figurava, sinó una terrible y perillosa inflamació del llabi, produhida per l' us repetit y exagerat de la navaja.

A. MARCH.

## SEMPRE HI HA UN PITJOR.

En mitj dels grans mals á que está subjecte la humanitat, es un gran consol lo pensar que per gran que sigui 'l que 's sofreix, encara n' hi ha de majors.

Sempre hi ha un pitjor. Mirin pèl cantò que vulguin. Ja 'n poden veure de treballs; ja 'n poden presenciar de desgracias; ja 'n poden descobrir de picardias... per grans que siguin los treballs; per horrorosas que siguin las desgracias, per infames que las picardias siguin, sempre, sempre veurán que encare ho poden ser més. Los mals son com los números, sempre poden ser aumentats.

Y sort d' aixó; perque, ¿que 's pensan qu' un home desgraciat sent poch consol al pensar qu' encara ho podria ser més? Per mí no hi ha consol millor que aquest. Jo, al puesto d' aquell concejal que vá dir á D.<sup>a</sup> Isabel al cáureli al cap una branca d' un arbre de la Rambla «Más podia ser, señora», hauria dit lo mateix; y si no ho hagués dit, ho hauria pensat, perque, no sè si vostés ho saben, jo may dich tot lo que penso. (No vol dir aixó que jo pensi molt; es que parlo poch.)

Lo pensar que sempre hi ha un pitjor ha salvat la vida á mes de quatre desesperats.

D. Gumersindo jugava al alsa quan vá venir la baixa dels valors ab motiu de la mort del Rey, y ¿han vist desespero com lo d' aquell home? ¡Ca! S' estirava 'ls cabells *del cap*, com diu la raspa

de casa, y volia matá 'ls seus fills, la dona, 'ls sogres, los criats, lo canari y 'l gat de la portera. Ja estava á punt de comensar la degollació de aquells sants innocents que cap culpa tenian en lo fet, quan trucá á la porta lo seu amich D. Mariano. Aquest bon senyor sigué l' Angel de la Guarda d' aquella familia, próxima á desapareixe del... mapa: enterat de la desgracia del seu amich y del sanguinari projecte que tenia, lográ calmarlo fentli aquest brèu sermónet:

—¿Pero no sabs, desdixat, que sempre hi ha un pitjor? ¿Per ventura ab la perdua que acabas de sufrir quedas á la miseria? No. Donchs encare tens remey: lo que has perdut avuy, un altre dia ho guanyas; pensa lo que ja t' hi dit: sempre hi ha un pitjor.

Ab tot aixó lo termómetro del furor de D. Gumersindo anava baixant y no pensava ja en la hecatombe doméstica; pero encara li anava per dins la baixa d' aquells cinch enters.

—¡Cinch enters!—exclamava—¡Cinch enters! ¿Te sembla, Mariano, que hi pot haver algo pitjor que una baixa de cinch enters?

—Prou, home, prou; una baixa de deu.

Aquesta sortida, prevista ja per mos lectors, acabá de portar la resignació al ánima del pobre D. Gumersindo y ara 'l tenen que ja no 's recorda d' aquella cayguda.

Un altre cas.

D. Pau María tenia una muller d' alló més *salao*, com diu mon amich Vallés: alta, plena de carns sense ser grossa, ab uns ulls més grans qu' una dobla de quatre y més expressius que 'l drinch d' aquella moneda. Lo pobre marit no devia portarse prou sovint *como caballero* ó no era prou del agrado de la muller, lo cas es que vá pagar lo pato com molts altres...

Lo disgust que vá tenir al enterarse de la seva desventura vá ser més gran, molt més gran que 'l gust que 's vá donar al entrar en possessió de sa costella lo dia que 'l capellá 'ls va unir.

Passat lo primer moment de la sorpresa, vá dedicarse á escullir lo modo com enviaria á ca 'n Taps á la pérvida: l' aygua, 'l foch, lo plom, l' acer, lo cánem, lo precipici... en tot aixó vá pensar y res li semblava prou terrible pera castigar lo delictes de sa muller. De prompte exclama ¡ja 'l tinch! y en aquell moment arriba un amich seu, D. Prudenci, que enterat del fet, més ben dit, del descobriment del fet, y tement una etsegallada per part de la víctima, vá á prodigarli los seus consols d' amich.

Del mateix modo que D. Mariano ab D. Gumersindo, vá obrar D. Prudenci ab D. Pau María, y també sas reflexions ván lograr calmar la indignació d' aquell desgraciát

—¿Qué 'n treurás de desesperarte d' aquest modo?—li digué—¿No veus que no hi ha remey? ¿No comprens, insensat, que si ara matas á la teva dona...

—¡No diguis mèva!

—Bueno, vaja, rectifico. ¿No veus que si ara matas á aquesta dona, encara hi sortirás més perjudicat? A més, ¿no veus que la mort es lo cástich, suprérm? ¿T' ha fet ella la picardia més gran que 's pot fer? No, Pau María, no; porque sempre hi ha un pitjor y te la podia fer més gran encara.

—¿Vols picardia més gran que tenir una dona que t' enganya tenint relacions íntimas ab un altre?

—Prou, home, prou; seria més gran, molt més

gran, si en lloch de tenirlas ab un altre, las hagués tingut ab dos. Ja veus com sempre hi ha un pitjor y com avants de fer una cosa debém pensarla bè. Aparta de ton cervell ideas mortíferas, modera 'ls teus ímpetus y.. espera. Lo *bueno* de D. Pau María vá esperar y ara ja no 's recorda d' *alló* y viu felís. Lo dia que hi torni á caure, que pensi que sempre hi ha un pitjor y desd' ara li asseguro la tranquilítat y la pau doméstica fins que arribi sa última hora.

¿Volen un altre cas en proba de que 'l pensar que sempre hi ha un pitjor es un gran consol? Aquest mateix article. Diguin vostés qu' es dolent y veurán com no m' enfado. ¿Saben per qué? Perque 'm servirá de consol lo pensar que n' hi ha de pitjors y á més de pitjors, nocius á la salut: me refereixo á certs articles de primera necessitat.

R. B.

## FABULETA (1).

LO GUERRER Y 'L BURRO.

Deya un guerrer:—Ma prossapia es, en vritat, tant antiga, que no crech que ningú sapia un' altra que més ne siga.—  
Y lo ruch d' uns llenyaters responguè, mentres passavan:—Avants d' haverhi guerrers, los burros ja treballavan.—

Aixó proba al cap-de-vall que en la terra, es més antich lo treball que la guerra.

## EPÍGRAMA (1).

Davant d' un Cristo en Calisto, qu' es *cessant* y *pecador*, deya:—¿M perdonéu, Senyor?— Y com si tal cosa 'l Cristo. Veyent que no responia l' imatge ni nó ni sí, exclamá ab melancollia:—¡Ja tornaré un altre dia! Veig que avuy no está per mí.—

ANTON LLATSER.



Próxima á acabarse la temporada d' istiu, las compañías que han vingut á Barcelona comensan á desfilar y...

—¿Hi ha permís?

—Permís per qué?

—Per entrar.

—Endavant... ¿qué se li ofereix?

—¿Ja no 's recorda de mí? Soch en Climent, aquell que li va fer la revista de teatros l' altra senmana.

—Y bè ¿qué vol?

—¡Ay, ay! Vinch á tornarla á fer.

(1) Del llibre de que parlavam en l' últim número, titulat *Calentetas!*

—¡Fugi, home fugi! ¿qué 's creu que cada día es festa?

—¡Oh! Es que jo, pensant que també me la deixaria fer, hi anat al *Tivoli* a veure *De la terra al sol* y hasta hi pres notas. Miri: aquí las porto. L'aparat es lo de sempre, rich, elegant...

—Bè, bè, no vull sapiguerho; no 'l necessito per res á vosté...

—¡Cóm que nó! .. Rich, elegant; lo cos de ball se porta admirablement, sobre tot la Miquelucchi que...

—Fassi 'l favor de callar, li torno á dir...

—¡Sobre tot la Miquelucchi que balla unas variacions .. hasta allá.

—¿Hasta ahont?

—No m' interrompi. En Colomer treballa ab la bona sombra de costum y 'ls demès lo secundan ab discreció y voluntat... Tambè hi anat al *Circo Eqüestre*...

—¡Yá á mí, qué 'm conta! Li suplico que...

—L' Alegria ha contractat uns moros heretjes, que no sè com rediable 's diuen, que á pesar de no ser cristians treballan ab una destresa y ab una agilitat que fa quedar, nó blau, sinó de color de catxumbo. Lo día del benefici de la familia Mariani, lo *Circo* estava plé de gom á gom y 'ls beneficiats...

—Per última vegada li demano que surti d' aquí.

—Y 'l beneficiats varen recullir rals y aplausos. Tocant als demès teatros...

—¡Qué! ¿es á dir que tracta de fastidiarme?

—No senyor; tocant als demès teatros no puch dirli res, perque no hi he anat.

—¡Me 'n alegro! ¿Es dir que ja está llest?

—Si senyor; pero ara vull una cosa.

—¿Qué?

—Que 'm deixi firmar la revista como la senmana passada..... ¿comprén?...

—¿Sí? Donchs ara la firmarè jo, no més per la manera ..

—¡Cá!

—¿Cá? Repari.

N. N. N.

## CANTARELLAS.

Ahir petonets me davas, avuy morradas tant sols. ¿Qué n' hi ha de diferencia de serne casats ó no!

Lo sol surt de bon matí y no 's pon fins á la tarde; tú surts á entrada de fosc y 't pons á una hora avansada

Ay nena si ho sapiguesses lo qu' estich patint per tú: lo calsat que vas comprarme francament, m' está molt just

C. S.

De llassets y de cintetas vas guarnida tant y tant, que molta gent me pregunta si tens parada als Encants.

J. STARANSA.

## LAS FLORISTAS.



Avants per dos ó tres quartos donavan toyas divinas, y ara per quatre ó cinch duros donan... dugas paperinas.

Jo no sé nina per qué  
passa ab mí una extranya cosa,  
que ab tú penso quan no 't veig  
y si 't veig tant se me 'n dòna.

JENANI.

¿M' estimas perque van dirte  
que jo tenia molts naps?  
Donchs si 'n vols, passa per casa  
que tinch planté y te 'n puch dar.

Será cert alló que diuen:  
«quí més mira menos véu»,  
puig com més te miro nena,  
menos bonica te veig.

PEPET D' ESPLUGAS.

No t' agrada ser morena  
y dius que t' hi vas tornant:  
si 't rentessis bé la cara  
més sovint, no ho foras tant.

J. MATA-PARENTS.



Señores, ¡viva el salero  
de nuestro alcalde primero!

Qual arcalde primer, després de la cullita de di-  
putats provincials realisada á Barcelona ab tota  
la felicitat, se 'n ha anat á Olérdula á cullí 'l ví.  
¿No se 'l imaginan?

Donchs jo com si 'l vejés, en mànigas de ca-  
misa y ab un gran barret de palma al cap, fent  
cortesias á tothom; als veremadors, á las portado-  
ras y fins als matxos de la verema.

Geni y figura...

Interinament empunya la vara d' arcalde pri-  
mer, lo célebre D. Ignaci Fontrodona.

Un conservador com una catedral.

Un dels pochos fusionistas de bona fé qu' encare  
menjan sopas, se queixava de que gobernant Sa-

MUNICIPALS A DOMICILI.



—Quimenes, ¿que 't deso 'l traca de gala?

—¡Y qué has de desar! ¿No ves que con este achuntament la gala no se acaba may?

gasta, pugui arribar á empunyar la vara d' arcalde primer un home com lo Sr. Fontrodona.

—No 'n fassi cas, vá respóndreli un amich íntim del solitari d' Olérdula: l' únich contrapés de D. Francisco es D. Ignaci: no cal que hi dongui voltas.

—Jo 'm guardaré prou de donarn'hi: 'm cansaria massa.

Després de la huelga dels paletas, diu que s' está preparant la dels manyans.

Y que darrera de aquesta vindrá la dels fusters. Fins que vinga la dels contribuyents.

Perque no es de creure que ni are ni may s' hi declarin los ministres y 'ls recaudadors de contribucions.

S' havia anunciat per dissapte de la senmana passada un solemne aniversari en sufragi dels valents barcelonins que sucumbiren lo dia 11 de setembre de 1714, en defensa de las llibertats catalanas.

La funció havia d' efectuarse en l' iglesia de Santa María del Mar.

Y 'l canonge Collell, mestre en gay saber, havia de pronunciar l' oració fúnebre.

Los catalanistas ja 's llepavan los bigotis de gust.

Mes ¡ay!

Allá hont menos se pensa salta un bisbe.

Lo bisbe Catalá, s' ignora per quíns motius, privá 'l sermò.

¡Lo bisbe Catalá! ¡Si hagués sigut lo bisbe Castellá! ¡Pero catalá!..

¡Y are 'ls castellans cóm riuhen!..

Y are en Collell ¡qu' enfadat!

Lo sabatè, segons diuhen, es qui vá més mal calsat.

Los periodistas italians aquí á Barcelona ván veure fábricas, á Madrit ván veure *juergas, cantoras, bailaoras* y corridas de toros.

Pero no havían vist encare 'l verdader Madrit. Era necessari que ho tastessin tot.

Y tres d' ells van ser objecte d' un timo.

Per tres homes tres donas.

Y eran las tres molt sandungueras, tant que ván deslumbrarlos ab la seva gracia y donaire.

Los tres italians estavan cegos.

Per tres homes tres donas.

Y per tres donas tres carteras.

¡Olé! ¡Viva tu mare!

Fragment de un sermò pronunciat pèl rector de un poble rural de Catalunya.

«Vosaltres, germans meus, estéu desconsolats perque no plou y estéu á punt de perdre la cullita. ¿No sabéu perquè no plou? ¿No? Donchs jo 'us ho diré. No plou perque 'ls homes blasfeman. Es tant lo que 'ls homes s' embrutan ab Dèu nostre Senyor, que aquest necessita tota l' aygua dels núvols per rentarse.»

Y encare dirán que no hi ha rectors que no saben de metereologia.

L' home que avuy se mor' es perque vol.

Hi ha per tot curanderos, apóstols y sonámbulas.

Y de quan en quan s' hi afegeix algun barber.

Aixís comensa un prospecte que 's repartia profusament per carrers y plassas:

«*Tifus.*—No dejar morir á nadie del tifus sin acudir antes á Martí.»

Aquest tal Martí es un barber que ab lo mateix salero fa una barba, que cura 'ls tifus y las erisipelas.

Y fa aixó quan lo metje ja no hi pot res.

Y assegura que salva al 95 per 100 dels malalts.

Lo barber no diu una cosa.

Y es la següent:

«Si 'l malalt se 'm mor, l' afayto de franch.»

En una iglesia de Calatayut hi ha un rector que ha prohibit que las senyoras fassan us del vano dintre de l' iglesia.

Fundantse en que l' us del vano es impropí de la santedat del temple.

Aquí tenen un rector que si algun cop va á Roma s' escandalizará, al veure que al Papa 'l ventan, *nada menos* que ab ventalls de mánech llarch com aquells que usan á la *Africana*.

Vaja, que hi ha rectors que no al Papa tant sols, sino fins á Dèu del Cel li esmenarian la plana.

Ab lo títol de *Gotims* ha publicat D. Lluís Millá un petit llibret de versos que s' ha posat á la venda al preu de 10 céntims.

Parlant ab la franquesa que 'l senyor Millá pot esperar de nosaltres, li dirém que 'ls *Gotims* han sigut cullits una mica massa aviat: per xó, generalment, pecan de verts.

Pèl correu 'ns envían la carta següent, que 'ns apressurém á publicar per si la persona aludida creu aprofitable l' idea qu' enclou.

Diu aixís:

«Sr. Director de LA ESQUELLA.

»Per lo que veig en los periódichs, aquest any »no 's verificarán las firas y festas de la Mercè.

»Desde que 'l Sr. Rius y Taulet es alcalde, no »s' havia passat un any sense celebrar d' una »manera ó altra la festa major de Barcelona.

»Comprench que certas circunstancias y sobre »tot la trista situació de la caixa municipal, aconsellan la supressió d' aquestos importants gastos; pero ¿vol lo senyor Rius y Taulet que jo li »dongui una idea?

»Sense que li costi un xavo ni á n' ell ni á la »ciutat, sense necessitat de perdre 'l temps ab »preparatius, pot donar á Barcelona un día de »goig inmens que valdrá molt més que tots los »días de festas dels altres anys.

»¿Sab cóm? De fixo que ho ha endevinat...

»Si senyor; presentant la dimissió del càrrech »d' alcalde primer.

»Reflexioniho una mica y 's convencerá de que »fet y fet es lo que més li convè.

»Aprofito aquesta ocasió per.. etc., etc.»

Nosaltres no hi posém ni hi trayém Al alcalde es á qui interessa; per lo tant ell es qui ha de soldre.

Se morí aquest día 'l pare del periodista señor Cabañero y aná un de la familia á Santa Mónica á encarregar l' enterro.

Un dels vicaris respongué:

«Com que 'l difunt era pare de un periodista que algun temps endarrera publicà un suelto contra 'ls vicaris de aquesta parroquia, la comunitat no assistirà al enterro, sino mediant avis y pago anticipat de 200 ralets.»

¡Aboca!

Suposant que 'l fill del difunt que publicà 'l suelto contra 'ls vicaris, hagués delinquit ó faltat, cosa que jo 'm guardarè molt d' afirmarho, ¿quina culpa 'n tè 'l seu pare?

Los sacerdots y profetas més rencorosos dels temps bíblics castigavan lo que no 'ls queya al ull, malehint á una familia fins á la quinta generació de pares á fills.

Los vicaris de Santa Mónica se remontan de fill á pare per satisfer una venjansa, y no 's detenen, ni davant de un cadáver.

¿Y qué dirém d' alló de demanar anticipadament lo pago de uns drets que cristianament pensant han de ser considerats com una limosna?

¿Qué significa aquesta grosseria?

¿S' figuran, per ventura, que un periodista no tè deu duros á la butxaca per fer cantar á una comunitat de capellans?

Fugin, homes, fugin; nosaltres que 'ls fèm ballar cada día, no més que ab un suelto, no tindrem cinquanta pessetas per ferlos cantar ab la tonada que 'ns donga la gana?

Lo tenor cómich Sr. Tormo ha sigut nombrat comendador de Isabel la Católica.

De manera que 'l Sr. Tormo, ha sigut condecorat per sos mèrits artístichs, ha sigut nombrat comendador cómich.

Gran proporció, per quan s' escriga la parodia del Tenorio.

Una pregunta y varias respuestas.

—¿Qué es una dona?

La resposta depèn de qui ha de donarla.

—Per un pintor, la dona es un modelo.

—Per un naturalista, una femella.

—Per un romá, era una ciutadana.

—Per un metje, una persona.

—Per un pagés, una ajuda.

—Pels governs, una màquina.

—Per un calavera, una joguina.

—Per un socio de la Juventud católica, un dot.

—Per un poeta, una flor.

—Per un enamorat, un ángel.

—Per mí... una dona.



Diálech femení:

—Hola, hola Lluïseta y qu' ets cara de veure.

—Estich tant ocupada... Tinch tantas obligacions...

—¿Y are? ¿Que t' has casat?

—Sí, noya, va ja pels set mesos que soch l' esposa d' en Bassilio.

—Calla, y tens rahò... no havia reparat encare... Vaja, ja veig que aviat serás mare... Que siga l' enhorabona.

—Gracias, Pauleta; pero fesme un favor: si al-

gun día trobas al mèu marit no li diguis res... Vull darli una sorpresa.

No hi ha ningú més lògich que las criaturas. Oh, y aquellas preguntas que fan tot sovint. Mirin que devegadas posan en un verdader apuro á la persona de més recursos.

—Mamá, preguntava una d' aquellas nenas vivas y curiosas, que tant abundan: ¿Quan Adam y Eva eran al Paradís hi havia sastres y modistas?

—No, filla mèva.

—Y donchs ¿cóm se vestían Adam y Eva?

—¿Cóm vols que 's vestissen! ab fullas de figuera.

—Bè, aixó al istiu ¿pero y al hivern, quan las figueras no tenen fullas?

Un home que sempre havia sigut molt vanitós, estava malalt y s' inflava.

—M' hi jugo qualsevol cosa, deya un seu conegut, que aquesta inflor no li provè de la malaltia.

—Y donchs ¿de qué?

—De la mateixa vanitat.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.<sup>a</sup>—Ca-ra-bas-sa.
2. ID. 2.<sup>a</sup>—Mar-col-fa.
3. ANAGRAMA.—Se-Es.
4. CONVERSA.—Calaf.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Paradis.
6. ROMBO.— E

F U M  
F I L A T  
E U L A R I A  
M A R I A  
T I A  
A

7. TRENCA-CAPS.—Romero Robledo.
8. GEROGLÍFICH.—Per banys l' istiu.



XARADAS.

I.

Volent un gros gall matar:

—Hu-dos vaig dir á la tía.

—No perque tres-hu al mitj día la Total tè d' arribar.

—Crech que no, perque á la prima en Pau diu que mal s' ha fet y que la cuyda la Quima.

—Sent així 'l mato, Peret.

PETIT HÚSAR

II.

Per tot aixerit, lo de la Mercè; hu ella m' estima dos á mí; ja ho sè.

SOCI DEL VALLESÀ.

ANAGRAMA.

En Pau á forsa de tot una total va salvar que un día aprop del morrot s' estava á punt d' ofegar.

FILL DE CATALUNYA.

RATAS D' IGLESIA.



Los sacerdotes se las miran  
resant y plegant las mans,  
y murmuran en veu baixa:  
—Sambomba! ¡quins bacallans!—

CONVERSA.

—¿Quán, Pilar, nos casarém?  
—Per estar més aviat  
ho farém per la Mercé.  
—Val més pèl sant que has nombrat  
qu' es la diada del mèu oncle  
y ho celebrarém plegats.

ABDON TEGOR.



Si volen sortirne vius  
y no sàben de nadar,  
per entrá en un sumidero,  
ne hi ha més, s' han d' embarcar.

TRENCA-CAPS.

ARMARI.

Combinar aquestas lletres de manera que formin lo  
nom de una dona.

A. BOIX ZORRILLISTA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 5 8 4 6 7 8 4.—Noms de animals quadrúpedos.
- 1 3 4 5 2 4.—Cosa que en totas las casas n' hi ha.
- 3 7 6 8 7.—Carrer de Barcelona.
- 2 4 6 2.—Part del món.
- 7 2 4.—Part del home.
- 8 4.—Cosa que tothom ne tè.
- 2.—Una vocal.

MARQUÉS DE MIRABLAR.

TRIANGUL.

Preposició es la primera,  
un substantiu es segona,  
tersa pertany á la dona  
verb quarta, adjectiu darrera.

R. CERVELLÓ.

GEROGLÍFICH.



BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.